

kendegive min Vilje til Sagens yderligere Drøftelse. I øvrigt skal jeg ikke opholde det høje Ting. Jeg vil ikke ønske, at Lovforslaget maa blive endelig vedtaget i den Skikkelse, det har, og at jeg ikke vil det, maa være tydeligt efter den Stilling, jeg har indtaget under Lovforslagets hidtidige Behandling. Jeg maa altsaa ønske at se Lovforslaget igen med væsentlige Ændringer, men om der vil være Tid til det i denne Samling, turde være højest tvivlsomt. Det høje Landsting har jo haft Lovforslaget under sin Behandling fra 1ste November 1889 til 31te Marts 1890 med Undtagelse af den Maanedstid, da Rigsdagen var opløst; siden har det haft det fra 5te November til Dato; til at affatte de Ændringer, vi her have liggende for os og have afgjort i Dag, har Tinget brugt omtrent 14 Dage. Efter denne Behandling og alle de Vanskeligheder, som have været forbundne dermed, vil det være temmelig sangvinst at forudsætte, at Folketinget paa de 3 Uger, som ere tilbage af denne Samling, skulde kunne bringe dette Lovforslag i en saadan Skikkelse, at der kunde være Tale om, at det kunde gennemføres, dertil har jeg ikke noget stærkt Haab. Smidlertid, naar Lovforslaget kommer tilbage, enten det bliver nu eller senere, skal jeg være villig til at yde min Medvirksomhed til, at dette Forslag kan faa den Skikkelse, at man kan være tilfreds med det.

Ordføreren (Mazén): Naar den ærede sidste Taler fremhævede den Tid, som dette Ting har brugt, skal jeg sige, at det ærede Medlem har jo selv været Medlem af Udvalget og vil vide, hvilke Motiverne have været til, at vi ikke i sidste Samling skyndte os mere, end sket er, idet vi vilde give ærede næringsdrivende Vejledning til at fremkomme med deres Bemærkninger til Lovforslaget, hvilket de jo ogsaa i rigt Maal have gjort. Ligeledes vil det ærede Medlem vide, at vi i denne Samling have arbejdet, jeg tror, jeg tør sige, saa flittig som paa nogen Maade muligt, saa vi ikke have brugt unødvendig Svangsomhed til Forslagets Fremme. — Naar det nu gaar over til det andet Ting, vil jeg ogsaa kun ledsage det med det Ønske, at hvis det høje Folketing ikke maatte bifalde det, saaledes som det foreligger, men det kommer tilbage, at vi saa maa se det vende tilbage, ikke just væsentlig ændret, som det blev sagt, men i en saadan Skikkelse, at det Forslag, som kommer tilbage, er antageligt for dette Ting. Jeg vil være gladere den Dag, det paa den Maade vender tilbage, end jeg er nu, da det gaar over. Thi desværre! Vi have jo oftere

behandlet Toldlovsforslag, men aldrig ere vi naaede til, at de ere blevne vedtagne i en Skikkelse, som vare antagelige for den hele Rigsdag. Og dersom det nu ikke skulde ske, dersom vi igen skulde have arbejdet for-gæves, beklager jeg det, thi ingen kan være blind for, hvilke Krav de økonomiske Tilstande i Samfundet stiller, og hvilken Betydning en god og fornuftig Toldlov kan have netop i Retning af baade at forøge Arbejdet og gøre det billigere og tillige at gøre Livsvilkårene i det hele taget billigere. Men naar det nu ikke skulde lykkes, dersom Danmarks Rigsdag heller ikke ved denne gentagne Behandling naar til Enighed om en Toldlov, vil jeg ikke tilbageholde det Ønske, at saa disse gentagne Bestræbelser i alt Fald for en Tid maatte stedes til Hvile, og at de danske næringsdrivende saa maa faa Tid og Ro til uforstyrrede af de over dem svævende Toldstyer at arbejde paa den bestaaende Ordning Grundvold. (Hør! Hør!)

H. C. Hansen: Da det Mindretal i Tinget, hvortil jeg hører, ikke har stillet særlige Ændringsforslag, hvilket jo nærmere er begrundet i Betænkningen, og da den Opstilling af Navne, der er stet saa vel paa Ændringsforslagslisten i Betænkningen som ved Afstemningerne her i Tinget, maatte er mere vilbende end vejledende overfor Spørgsmaalet om, hvorledes man stiller sig overfor denne saa betydningsfulde Sag, vil jeg gerne tillade mig nogle faa Bemærkninger, inden denne Behandling slutter. Under første Behandling af Sagen tillod jeg mig at udtale en beskeden Tvivl om, at Forhandlingen under de givne Forudsætninger kunde føre til større Forandringer i vor indirekte Beskatning. Jeg tror ikke, at Forslaget, som det nu foreligger ændret, i nogen særlig Grad er egnet til at fjerne saadanne Tvivl. Den væsentligste Hindring for Reformen paa dette Omraade er vistnok de modsatte Anskuelser om, i hvilken Retning Reformen bør gaa, om enten mere i Retning af Beskyttelse eller mere i Retning af Frihandel. Jeg tror nu, at dersom dette Forslag ophøjes til Lov, have vi gjort et lille Skridt mere i Retning af Beskyttelse, og at det ikke vil være muligt at faa Tilslutning af saamlige Faktorer af Lovgivningsmagten dertil. Dernæst tror jeg ogsaa, at det vil være uheldigt for vort Samfund i økonomisk Henseende. Det er navnlig den sidste Anskuelse, jeg vil tillade mig kort at begrunde. Den højtærede Finansminister og flere ærede Medlemmer af Tinget have som Grund for Bevægelsen i protektionistisk Retning anført,